

RZECZNIK PRAW OBYWATELSKICH

Warszawa, 17 marca 2016 r.

Adam Bodnar

II.502.1.2016.MK

**Pan
SSN Dariusz Zawistowski
Przewodniczący
Krajowej Rady Sądownictwa
ul. Rakowiecka 30
02-528 Warszawa**

W moim zainteresowaniu pozostaje problematyka zaspokajania potrzeb dzieci uprawnionych do świadczeń alimentacyjnych oraz barier w realizacji tych uprawnień. Problem jest o tyle poważny, iż dotyczy około 260 tysięcy osób uchylających się od płacenia alimentów, a łączna kwota zadłużenia alimentacyjnego wynosi około 8 mld zł (dane według BIG Info Monitor z lutego 2016 r.)

Istotnym zagadnieniem w tej materii jest skuteczność ścigania i osądzania sprawców przestępstwa niealimentacji, stypizowanego w art. 209 Kodeksu karnego.

W sprawie tej zwróciłem się między innymi do Prokuratora Generalnego (pismem z dnia 5 stycznia 2016 r.), który w odpowiedzi z dnia 22 lutego 2016 r. wyraził podzielany przeze mnie pogląd, że celowość skutecznego ścigania sprawców przestępstwa niealimentacji wynika zarówno ze znacznego stopnia karygodności czynów wypełniających znamiona występku określonego w art. 209 k.k., jak i konieczności realizacji celu generalnoprorewencyjnego w postaci utwierdzenia w świadomości obywateli przekonania o nieakceptowalności takich zachowań. Jak słusznie ponadto zaznaczył Prokurator Generalny, egzekwowanie wykonywania obowiązku alimentacyjnego nie tylko stanowi czynnik umacniający postawy odpowiedzialnego traktowania powinności wynikających z więzi rodzinnych, ale również służy wspieraniu autorytetu organów wymiaru sprawiedliwości, w

tych wszystkich wypadkach, w których obowiązek ten wynika z orzeczenia sądowego albo czerpiąc swą moc z ustawy takim orzeczeniem został określony.

Skuteczne ściganie i osądzanie sprawców przestępstwa niealimentacji jest jednak utrudnione zważywszy na kształt znamion czynu zabronionego stypizowanego w art. 209 Kodeksu karnego, przesądzających o skutkowym charakterze tego przestępstwa.

W tym stanie rzeczy, zważywszy na dobro prawne chronione w art. 209 k.k. zachodzi konieczność szczególnego uwrażliwienia sędziów orzekających w tego typu sprawach na problematykę dot. przestępstw niealimentacji i zagwarantowania szkoleń w tym przedmiocie, szerszego stosowania środków kompensacyjnych, podawania wyroku do publicznej wiadomości czy stosowania kar mieszanych w sprawach dot. przestępstw niealimentacji. Środki te powinny przyczynić się z jednej strony do zapewnienia odpowiedniej reakcji wymiaru sprawiedliwości na tego typu czyny, z drugiej strony zaś winny spowodować wzrost świadomości społeczeństwa o karalności czynu w postaci niealimentacji.

Mając na względzie powyższe zwracam się z uprzejmą prośbą o dokonanie analizy problematyki podniesionej w niniejszym piśmie i rozważenie podjęcia stosownych działań.

Podpis na oryginale